

Arrest

nr. 156 912 van 24 november 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 juni 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat B. KASONGO-D'HAeyer loco advocaat F. GELEYN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Sjiitische Arabier afkomstig uit Kerbala in Zuid-Irak. Na uw middelbaar heeft u aan de hogeschool van de stad Musayeb twee jaar landbouwtechnieken gestudeerd. In 1997 behaalde u het diploma. Na uw studie bent u beginnen werken. U zou onder andere hebben gewerkt als taxichauffeur en als ijzersmid. Van 1999 tot mei 2000 zou u uw legerdienst hebben gedaan in Bagdad. U zou hebben gewerkt als chauffeur. In 2000 zou u naar Damascus in Syrië verhuisd zijn omwille van de algemene moeilijke situatie in Zuid-Irak ten tijde van het regime van Saddam Hussein. In Damascus zou u beginnen werken zijn als straatverkoper van glaswaren, handtassen en parfums.

Vanaf juli of augustus 2002 tot april 2003 zou u een bakkerij hebben uitgebaat. Hierna zou u een zestal maanden hebben gewerkt in een hotel om vervolgens uw werk van ijzersmid terug op te pikken. Dit laatste werk zou u verder blijven doen zijn tot uw vertrek uit Syrië. In juni 2003 zou u gehuwd zijn met (O.A.) (OV 8.008.028 en CG 15/10492), van Syrische nationaliteit. Jullie hebben samen vier kinderen, (Z.A.) (°27/06/2004), (M.A.) (° 01/01/2006), (H.) (° 01/01/2010) en (M.) (°06/10/2011). Omwille van de algemene onveilige situatie als gevolg van de burgeroorlog zou u Syrië hebben verlaten in augustus 2012. U zou alleen zijn teruggekeerd naar Kerbala in Irak, waar u een zevental maanden bij uw familie verbleef. Op 12 maart 2013 bent u via Iran naar Georgië gereisd. U zou toen voor een bedrijf als toeristische gids hebben gewerkt in Georgië. U zou in de periode die volgde tussen Georgië en Turkije hebben gereisd in het kader van uw werk als toeristische gids. In september 2014 is uw echtgenote samen met jullie vier kinderen uit Syrië gevlucht. Na een verblijf in Turkije zijn zij verder door gereisd naar België, waar ze op 15 januari 2015 aankwamen. Op 16 januari 2015 vroeg uw echtgenote asiel aan in België. Op 11 maart 2015 nam het CGVS een beslissing tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. Toen u in Georgië verbleef in 2014 zou u bij de Franse ambassade in Tbilisi een schengenvizum hebben bekomen voor 1 maand. Op 25 januari 2015 zou u naar Italië gereisd zijn. Op 27 februari 2015 zou u vanuit Italië met de trein naar België gereisd zijn, waar u op 16 april 2015 asiel aanvraagde.

Ter staving van uw asielerlaas legde u volgende documenten voor: een kopie van uw identiteitskaart, uw origineel paspoort en de verblijfstitel van uw echtgenote.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dat de hoedanigheid van vluchteling u niet kan worden toegekend, dit omwille van onderstaande redenen.

U verklaarde in 2000 Irak te hebben verlaten om u te vestigen in Damascus (Syrië). U lichtte toe dat destijds de algemene levensomstandigheden in Irak erg slecht waren, zeker in de zuidelijke provincies. Er zou zeer veel druk zijn uitgeoefend op de lokale sjiitische bevolking door de Baathpartij van Saddam Hussein. U verklaarde echter uitdrukkelijk geen persoonlijke problemen te hebben gekend (zie gehoorverslag CGVS, vragen 36 en 37).

Na uw verhuis uit Irak zou u zich in Damascus hebben gevestigd, waar u van 2000 tot 2012 onafgebroken zou hebben gewoond. U zou hier zijn beginnen werken, u huwde met de Syrische Amira Ourfa en jullie kregen vier kinderen. In de 12 jaar dat u in Syrië verbleef, zou u er nooit over een verblijfsvergunning hebben beschikt. U verklaarde evenwel uitdrukkelijk dat uw illegaal verblijf in Syrië u nooit enig probleem heeft opgeleverd (zie gehoorverslag CGVS, vragen 92-94).

Omwille van de algemene onveilige situatie in Syrië als gevolg van de burgeroorlog zou u Syrië hebben verlaten in augustus 2012. U verklaarde uitdrukkelijk nooit persoonlijk te zijn gevisieerd in Syrië (zie gehoorverslag CGVS, vragen 80 en 81).

Vervolgens zou u teruggekeerd zijn naar Kerbala, waar u zeven maanden bij uw familie bleef. U zou in deze periode nooit persoonlijke problemen hebben gekend. U zou uw echtgenote en jullie vier kinderen niet naar Kerbala hebben laten overkomen omdat uw echtgenote soennitisch is en omdat uw familie gekant was tegen jullie gemengde sjiitische/soennitische huwelijk (zie gehoorverslag CGVS, vragen 82-89). Zelf zou u dit blijkbaar geen problemen hebben opgeleverd.

Uiteindelijk besloot u naar België te reizen omdat uw echtgenote en jullie vier kinderen vanuit Syrië begin 2015 naar hier waren gekomen en u hen wilde vervoegen (zie gehoorverslag CGVS, vraag 90). Dit asielmotief heeft evenwel geen uitstaans met één van de vijf criteria van de Vluchtelingenconventie, te weten dat u een vrees voor vervolging zou koesteren op basis van uw religieuze of politieke overtuiging, uw etnische origine, uw nationaliteit of behoren tot een sociale groep.

Op het einde van het gehoor werd samenvattend weergegeven dat u nooit persoonlijke problemen heeft gekend, noch in Irak noch in Syrië, dat u in 2000 uit Irak bent gevlucht omwille van de algemene moeilijke situatie, dat u in 2012 uit Syrië bent gevlucht omwille van de algemene onveilige situatie als gevolg van de burgeroorlog en dat u tenslotte in 2015 naar België bent gekomen om hier uw echtgenote en vier kinderen te komen vervoegen. U beaamde dat deze samenvatting volledig klopt (zie gehoorverslag CGVS, vraag 102).

Echter, deze elementen zijn onvoldoende om gewag te maken van een persoonsgerichte vrees voor vervolging overeenkomstig de Conventie van Genève. De hoedanigheid van vluchteling kan u bijgevolg niet worden toegekend.

Het feit dat uw echtgenote wel werd erkend in België kan bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Elk asiëldossier dient individueel en op zijn eigen merites te worden beoordeeld. Daarenboven dient de vrees voor vervolging te worden beoordeeld ten aanzien van het land waarvan u de nationaliteit bezit, Irak dus, en niet ten aanzien van het land waarvan uw echtgenote afkomstig is, Syrië.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak werd het "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit voornoemd advies van UNHCR als de COI Focus Algemene veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 25 januari 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in Centraal-Irak. De militaire successen die de organisatie boekte, herschiepen de Centraal-Iraakse provincies Nineveh, Salah al Din, Diyala en Anbar tot oorlogsgebied, waarbij militanten van IS/ISIL/ISIS, strijders van stammenmilities, militairen van het Iraakse leger, peshmerga's en leden van sjiitische milities elkaar bekampen om de controle van het grondgebied. Ook in het westen van de provincie Kirkuk en in het noorden van de provincie Babil speelt zich een gelijkaardige strijd af. Uit dezelfde informatie blijkt echter dat de overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna gespaard bleven van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS/ISIL/ISIS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarische gemotiveerde wraakacties gericht waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel geviséerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in Kerbala te worden beoordeeld.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Basra gedurende de afgelopen jaren markant verbeterde. Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne tegen sjiitische doelwitten in Bagdad in 2013 opvoerde werden in Basra een aantal geweldfeiten gepleegd tegen de soennitische minderheid in de stad. De provincie werd echter niet rechtstreeks getroffen door het offensief dat IS/ISIL/ISIS in juni 2014 inzette. Directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger bleven uit. Wel deden zich enkele kleinschalige aanslagen voor in de stad Basra, waarbij het aantal burgerdoden beperkt is gebleven.

In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Naarmate IS/ISIL/ISIS haar terreurcampagne in 2013-2014 opdreef, namen ook de veiligheidsmaatregelen in Najaf toe. Ook hier bleven directe confrontaties tussen militanten van IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger uit. Er doen zich in de provincie Najaf voorts nauwelijks geweldfeiten voor. Het geweld dat er voorkomt concentreert zich hoofdzakelijk in de stad Najaf. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is beperkt.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat de provincies Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna grotendeels gespaard blijven bij het etno-sektarisch conflict dat Irak teistert. De sporadische, hoofdzakelijk kleinschalige, terreuraanslagen die in deze provincies plaatsvinden, zijn doorgaans gesitueerd in de steden Kut (Wassit) en Nasseriyah (Thi-Qar). Het aantal burgerslachtoffers is er beperkt gebleven. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS in de zomer van 2014 inzette, bereikte voornoemde provincies niet.

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan

en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegde, bevestigen uw persoonsgegevens en die van uw echtgenote hier in België, dewelke hier niet ter discussie staan. Deze door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard om bovenstaande vaststellingen in positieve zin te wijzigen.

Het CGVS wijst erop dat uw echtgenote, die de vluchtelingenstatus kreeg toegekend, en uw kinderen zich in België bevinden. Het wijst er eveneens op dat u, die uw gezin in België wenst te vervoegen, zich hiervoor kan richten tot de bestaande procedure voor gezinshereniging.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna EVRM); artikel 8 van het EVRM; artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie; artikel 22bis Grondwet; artikel 48/4 van de wet van 15 december 1850; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering); het algemeen beginsel van voorzichtigheid; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen).

In een eerste onderdeel van het enig middel stelt verzoeker aangaande artikel 8 van het EVRM en het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, het artikel 22bis van de Belgische Grondwet en het algemeen beginsel van het hoger belang van het kind:

"Aangezien het artikel 8 van het EVRM als volgt luidt: "1.Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen » ;

Dat het artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie als volgt luidt : « Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn communicatie » ;

Dat hoofdstuk 1 van de Vreemdelingenwet een aantal definities weergeeft en hierbij worden kwetsbare personen als volgt omschreven "de begeleide minderjarigen, de niet-begeleide minderjarigen, gehandicapten, ouderen, zwangere vrouwen, alleenstaande ouders met minderjarige kinderen en personen die slachtoffer zijn van foltering, verkrachting of een andere ernstige vorm van psychologisch, fysiek of seksueel geweld." (artikel1, lid 12) ;

Dat de CBAR in zijn artikel « Asiel en de bescherming van kwetsbaarheid » ons eraan herinnert dat « Kinderen - al dan niet begeleid - behoren waarschijnlijk tot de meest kwetsbare asielzoekers. Ze maakten een vluchttraject en een min of meer lange transitperiode mee, beleefden of waren getuige van dreigende situaties, werden geconfronteerd met een overweldigende onzekerheid over hun procedure, ontdekten een onbekende maatschappij, wat waarschijnlijk een enorme invloed heeft gehad op deze jeugdige personen in volle ontplooiing. Zoals hierboven besproken, verplichten een groot aantal teksten, zowel in het Europese als het Belgische recht, tot inoverwegingname van deze kwetsbaarheid. Het beginsel van het hoger belang van het kind is trouwens een leidend beginsel dat door staten bij alle maatregelen betreffende kinderen moet worden toegepast. Dit begrip kwam tot stand in de Verklaring van de rechten van het kind van 1924, die in haar voorwoord stelt dat "de gemeenschap aan het kind het beste van zichzelf moet geven". Dit is het eerste juridisch document waarin vermeld staat dat

volwassenen de verplichting hebben te doen wat het beste is voor het kind. » (http://www.cbar-bchv.be/Portals/0/Juridische%20informatie/Asiel/Analyses/Etude_Vulnerabilite_NL.pdf)

Dat de Grondwet in zijn artikel 22bis aanduidt dat : « Elk kind heeft recht op eerbiediging van zijn morele, lichamelijke, geestelijke en seksuele integriteit. Elk kind heeft het recht zijn mening te uiten in alle aangelegenheden die het aangaan; met die mening wordt rekening gehouden in overeenstemming met zijn leeftijd en zijn onderscheidingsvermogen. Elk kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen. Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen deze rechten van het kind. »

Aangezien dat de familiale-eenheid gestaafd wordt door artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, maar dat het artikel 8 ook een uitzondering bepaalt, m.a.w. een inmenging, voor zover de situatie zonder inmenging een gevaar voor de samenleving, voor de burger, de publieke orde zou betekenen ;

Dat men eerste moet nagaan of de familie ter zake aan de definitie van familie-eenheid voldoet ; dat de Raad wat dat betreft het volgende bepaalt : « Lorsqu'un risque de violation du droit au respect de la vie privée et/ou familiale est invoqué, le Conseil examine d'abord s'il existe une vie privée et/ou familiale au sens de la CEDH, avant d'examiner s'il y est porté atteinte par l'acte attaqué. Quant à l'appréciation de l'existence ou non d'une vie privée et/ou familiale, le Conseil doit se placer au moment où l'acte attaqué a été pris (cf. Cour EDH 13 février 2001, Ezzoudhi/France, § 25 ; Cour EDH 31 octobre 2002, Yildiz/Autriche, § 34 ; Cour EDH 15 juillet 2003, Mokrani/France, § 21). L'article 8 de la CEDH ne définit pas la notion de 'vie familiale' ni la notion de 'vie privée'. Les deux notions sont des notions autonomes, qui doivent être interprétées indépendamment du droit national. En ce qui concerne l'existence d'une vie familiale, il convient tout d'abord de vérifier s'il est question d'une famille. Ensuite, il doit apparaître, dans les faits, que le lien personnel entre les membres de cette famille est suffisamment étroit (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./ Finlande, § 150). La notion de 'vie privée' n'est pas non plus définie par l'article 8 de la CEDH. La Cour EDH souligne que la notion de 'vie privée' est un terme large et qu'il n'est pas possible ni nécessaire d'en donner une définition exhaustive (Cour EDH 16 décembre 1992, Niemietz/Allemagne, § 29).

L'existence d'une vie familiale ou d'une vie privée, ou des deux, s'apprécie en fait. »

Dat de Raad ook stelt dat « Compte tenu du fait que les exigences de l'article 8 de la CEDH, tout comme celles des autres dispositions de la Convention, sont de l'ordre de la garantie et non du simple bon vouloir ou de l'arrangement pratique (Cour EDH 5 février 2002, Conka / Belgique, § 83), d'une part, et du fait que cet article prévaut sur les dispositions de la loi du 15 décembre 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), d'autre part, il revient à l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devrait avoir connaissance. Lorsque la partie requérante allègue une violation de l'article 8 de la CEDH, il lui appartient en premier lieu d'établir, de manière suffisamment précise compte tenu des circonstances de la cause, l'existence de la vie privée et familiale qu'elle invoque, ainsi que la manière dont la décision attaquée y a porté atteinte » ;

Dat er in casu duidelijk sprake is van een hechte familieband en –leven, aangezien Mijnheer (A.J.) in contact gebleven is met de moeder van de kinderen en al jaren de intentie had om het hele gezin te herenigen ; dat het dus vaststaat dat de ouders met hun kinderen een familie-eenheid vormen die de voorwaarden van artikel 8 volledig beantwoorden ;

Dat de beslissing tot weigering van erkenning van vluchteling en subsidiaire bescherming duidelijk de familie-eenheid aantast aangezien deze als gevolg heeft dat de verzoeker geen verblijfsvergunning zal verkrijgen en dus het land zullen moeten verlaten, ver weg vande moeder en de kinderen, terwijl een vaderfiguur essentieel is voor de opvoeding van de kinderen ;

Dat de opvoeding niet kan gebeuren via de bestaande communicatiemiddelen van één land naar het andere en dat dus de aanwezigheid van uiterst belang is ;

Dat de Raad van Vreemdelingenbetwistingen bepaalde in een arrest van 27 februari 2015 : « il convient d'examiner si l'Etat a une obligation positive d'assurer le droit à la vie familiale. Afin de déterminer l'étendue des obligations qui découlent, pour l'Etat, de l'article 8, § 1er, de la CEDH, il convient de vérifier tout d'abord si des obstacles au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective ailleurs que sur son territoire, sont invoqués. Si de tels obstacles à mener une vie familiale ailleurs ne peuvent être constatés, il n'y aura pas défaut de respect de la vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH » ;

Dat, in dit geval, duidelijk aangebracht wordt door de verzoeker dat een familiaal leven buiten België onmogelijk is, aangezien de verzoeker uit Kerbala komt, in Irak, waar de situatie zeer onstabiel blijft, en de moeder van de kinderen uit Syrië afkomstig is. Syrië wordt officieel als oorlogsgebied erkend. Inderdaad, dankzij hun oorsprong hebben de echtgenote van de verzoeker en zijn vier kinderen een verblijfsvergunning verkregen, wat het gevaar van het Syrisch oorlogsgebied bevestigt ;

Dat hieruit volgt dat België de positieve verplichting heeft om het familiaal leven van de familie Al Jumaili, en bijgevolg de fragiele familie-eenheid, te bewaren ;

Dat elke inmenging in een zulf fundamenteel recht beperkt moet blijven en dat de Raad daarover bepaalt dat « Le droit au respect de la vie privée et familiale garanti par l'article 8 de la CEDH n'est pas absolu. Il peut en effet être circonscrit par les Etats dans les limites énoncées au paragraphe précité. Ainsi, l'ingérence de l'autorité publique est admise pour autant qu'elle soit prévue par la loi, qu'elle soit inspirée par un ou plusieurs des buts légitimes énoncés au deuxième paragraphe de l'article 8 de la CEDH et qu'elle soit nécessaire dans une société démocratique pour les atteindre. Dans cette dernière perspective, il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte. » (CCE n° 137231 du 27 janvier 2015) ;

Dat het Europese Hof inderdaad stelt dat « The Court further reiterates that the essential object of Article 8 is to protect the individual against arbitrary interference by public authorities. Any interference under the first paragraph of Article 8 must be justified in terms of the second paragraph, namely as being "in accordance with the law" and "necessary in a democratic society" for one or more of the legitimate aims listed therein. According to the Court's settled case-law, the notion of necessity implies that the interference corresponds to a pressing social need and in particular that it is proportionate to one of the legitimate aims pursued by the authorities » (affaire Gross c. Suisse : <http://www.ieb-eib.org/fr/pdf/affaire-grosse-c-suisse.pdf>)

Dat we duidelijk kunnen vaststellen dat er hier de inmenging in de familiale context van de familie (A.J.) geen enkele noodzaak heeft in een democratische samenleving, er niet kan verantwoord worden dat de inmenging in het belang is van de nationale veiligheid, aangezien dit totaal niet ter sprake komt, het onmogelijk is dat de inmenging werd gemaakt om wanordelijkheden en strafbare feiten te voorkomen, aangezien de familie (A.J.) nooit problemen heeft veroorzaakt noch in België, noch in Irak, noch in Syrië, en zich aan geen enkel wandaad strafbaar heeft gemaakt tot op heden ;

Dat verder de gezondheid, goede zeden en bescherming van rechten en vrijheden van anderen hier niet ter sprake komen aangezien de conservatie van de familie-eenheid en het familiaal leven van de familie (A.J.) geen enkel negatief gevolg zou hebben voor iemand anders ;

Dat, in tegendeel, het bewaren van de familiale cel enkel voordelig kan zijn, zowel voor de ouders als voor de kinderen, inzake opvoeding en kwaliteit van leven ;

Dat de verzoeker met verschillende en veelvuldige elementen aantoont dat er wel degelijk een familiale cel bestaat, dat dit de reden ook één van de belangrijkste redenen was dat de verzoeker terug in België wou komen;

Dat in september 2014 zijn echtgenote en haar vier kinderen gevlucht uit Syrië; zij zijn in België toegekomen en werden erkend als vluchteling, op 11 maart 2015;

Dat een vergunning weigeren aan de vader van de vier kinderen bijna per definitie een schending is van het artikel 8;

Dat de UNHCR in verband met de familie ook bepaalt dat « UNHCR stresses the important role that family plays in the specific situation of refugees. Family reunification is a fundamental aspect of bringing normality back to the lives of persons who have fled persecution or serious harm and have lost family during forced displacement and flight » (UNHCR, Refugee Family Reunification, februari 2012)

Dat de principes inzake familie-eenheid ook vermeld worden in het artikel 23 van de Kwalificatie Richtlijn 2011/95/EU, dat als volgt luidt:

1. De lidstaten zorgen ervoor dat het gezin in stand kan worden gehouden.
2. De lidstaten waarborgen dat gezinsleden van de persoon die internationale bescherming geniet die zelf niet in aanmerking komen voor dergelijke bescherming aanspraak kunnen maken op de in de artikelen 24 tot en met 35 genoemde voordelen, overeenkomstig de nationale procedures en voor zover verenigbaar met de persoonlijke juridische status van het gezinslid.
3. De leden 1 en 2 zijn niet van toepassing wanneer het gezinslid op grond van de hoofdstukken III en V uitgesloten is van internationale bescherming.
4. Onverminderd de leden 1 en 2 kunnen de lidstaten de daarin bedoelde rechten weigeren, beperken of intrekken om redenen van nationale veiligheid of openbare orde.
5. De lidstaten kunnen besluiten dat dit artikel ook geldt voor andere naaste verwanten die ten tijde van het vertrek uit het land van herkomst deel uitmaakten van het gezin van de persoon die internationale bescherming geniet, en die op dat tijdstip volledig of grotendeels te zijnen laste kwamen » ;

Dat dit artikel als volgt wordt besproken door UNHCR :

« Le HCR estime que les membres de la même famille doivent se voir accorder le même statut que le demandeur principal (statut dérivé). Comme exposé plus haut (voir le commentaire relatif à l'article 2 h)), le principe de l'unité de famille découle de l'Acte final de la Conférence de 1951 de plénipotentiaires des Nations Unies relative au statut des réfugiés et des apatrides ainsi que du droit en matière de droits de l'homme. La plupart des Etats membres de l'UE prévoient un statut dérivé pour les membres de la famille des réfugiés. L'expérience du HCR montre également que c'est généralement la façon la plus

pratique de procéder. Il existe toutefois des situations où ce principe de statut dérivé ne doit pas être suivi, c'est-à-dire lorsque les membres de la famille souhaitent demander l'asile à titre individuel ou lorsque l'octroi du statut dérivé serait incompatible avec leur statut personnel, par exemple parce qu'ils sont ressortissants du pays d'accueil ou parce que leur nationalité leur donne droit à un meilleur traitement.

Il en est de même pour les membres de la famille des personnes bénéficiant de la protection subsidiaire. Le HCR fait remarquer à cet égard que les obligations des Etats membres d'assurer la protection de la famille, conformément notamment à l'article 8 de la CEDH, ne sont pas limitées aux réfugiés conventionnels mais s'appliquent également aux familles des personnes qui, pour d'autres raisons, ont besoin d'une protection internationale. Les conditions applicables aux avantages et aux droits accordés aux membres de famille doivent donc être définies en tenant compte de cet élément » (UN High Commissioner for Refugees, Commentaires annotés du HCR sur la directive 2004/83/CE du Conseil du 29 avril 2004 concernant les normes minimales relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants des pays tiers ou les apatrides pour pouvoir prétendre au statut de réfugié ou les personnes qui, pour d'autres raisons, ont besoin d'une protection internationale, et relatives au contenu de ces statuts (JO L 304/12 du 30.9.2004), 28 January 2005, available at: <http://www.refworld.org/docid/44ca0d504.html>, la requérante souligne). » ;

Bovendien stelt het Europese Hof dat « À titre liminaire, il convient de rappeler que le droit au respect de la vie familiale au sens de l'article 8 de la CEDH fait partie des droits fondamentaux qui, selon la jurisprudence constante de la Cour, sont protégés dans l'ordre juridique communautaire (arrêts précités *Carpenter*, point 41, et *Akrich*, points 58 et 59). Ce droit de vivre avec ses parents proches entraîne pour les États membres des obligations qui peuvent être négatives, lorsque l'un d'eux est tenu de ne pas expulser une personne, ou positives, lorsqu'il est tenu de laisser une personne entrer et résider sur son territoire » et que « Par ailleurs, ainsi que la Cour européenne des droits de l'homme l'a jugé dans son arrêt *Sen c. Pays-Bas* du 21 décembre 2001, § 31, « l'article 8 [de la CEDH] peut engendrer des obligations positives inhérentes à un 'respect' effectif de la vie familiale. Les principes applicables à pareilles obligations sont comparables à ceux qui gouvernent les obligations négatives. Dans les deux cas, il faut tenir compte du juste équilibre à ménager entre les intérêts concurrents de l'individu et de la société dans son ensemble; de même, dans les deux hypothèses, l'État jouit d'une certaine marge d'appréciation (arrêt *Gül c. Suisse* du 19 février 1996, Recueil des arrêts et décisions 1996-I, p. 174, § 38, et *Ahmut c. Pays-Bas* du 28 novembre 1996, Recueil des arrêts et décisions, 1996-VI, p. 2030], § 63) » (CJUE, Parlement Européen c Conseil (C-540/03) – arrêt 27 juin 2006, §§ 52 en 54) ;

En dat « Il ressort des troisième, seizième et dix-septième considérants de la directive que la convention de Genève constitue la pierre angulaire du régime juridique international de protection des réfugiés et que les dispositions de la directive relatives aux conditions d'octroi du statut de réfugié ainsi qu'au contenu de celui-ci ont été adoptées pour aider les autorités compétentes des États membres à appliquer cette convention en se fondant sur des notions et des critères communs », que « l'interprétation des dispositions de la directive doit, dès lors, être effectuée à la lumière de l'économie générale et de la finalité de celle-ci, dans le respect de la convention de Genève et des autres traités pertinents visés à l'article 63, premier alinéa, point 1), CE » et que « Cette interprétation doit également se faire, tel qu'il découle du dixième considérant de la directive, dans le respect des droits fondamentaux, ainsi que des principes reconnus notamment par la charte. » (CJUE, *Aydin Salahadin Abdulla* (C-175/08), *Kamil Hasan* (C-176/08), *Ahmed Adem*, *Hamrin Mosa Rashi* (C-178/08), *Dier Jamal* (C-179/08) c Bundesrepublik Deutschland, arrêt 2 mars 2010, §§ 52, 53 en 54).

Dat, kortom, in casu, er duidelijk een toepassing is van het artikel 8 van het EVRM en dat de inmenging van de Belgische staat, die de vorm aanneemt van een weigeringsbeslissing, onverantwoord en buiten proportie is ;

Dat, in zijn beslissing van 04.06.2015 het Commissariaat geen enkele beschouwing of inrekeningname aankaart met betrekking to de familiale eenheid van de familie van de verzoekster, dat nochtans prioritair is, wat duidelijk een schending is van het algemeen beginsel van voorzichtigheid, behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) aangezien niet alle belangen van de familieleden worden geanalyseerd;

Dat, met de toepassing van artikel 8 van het EVRM we kunnen concluderen dat er sprake is van een echte familie-eenheid voor een gezin dat bestaat uit twee ouders en vier minderjarige kinderen ;

Dat de moeder legaal in België verblijft en dat er geen enkele twijfel bestaat over de verhouding tussen de vader en de kinderen ;

Dat de vader trouwens, nu hij in België is, bij hen is gaan wonen ; wat des te meer de familie-eenheid aantoont en de wil vanwege de vader om zich met de familie te herenigen ;

Dat het belang van het kind ook de belangrijkste zorg van de administratie zou moeten zijn, maar ook van deze Raad, en dat het artikel 22bis van de Grondwet dit trouwens aantoon, samen met verschillende Europese Grondteksten ; dat dit principe verankerd wordt in het asielrecht ;

Dat, desalniettemin, het CGVS op geen enkel moment rekening houdt met het belang van de vier kinderen, die nochtans deel uitmaken van de familie in casu en ook zij de gevolgen zullen dragen van deze negatieve beslissing van de verzoeker ;

Dat, artikel 24.2 van de Handvest van de Europese grondrechten stelt dat « Bij alle handelingen in verband met kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind een essentiële overweging » ; deze bepaling wordt ook herhaald in artikel 18 van de Kwalificatie - Richtlijn 2011/95/UE : « l'intérêt supérieur de l'enfant » devrait être une considération primordiale des États membres lorsqu'ils mettent en oeuvre la présente directive, conformément à la convention des Nations unies de 1989 relative aux droits de l'enfant. Lorsqu'ils apprécient l'intérêt supérieur de l'enfant, les États membres devraient en particulier tenir dûment compte du principe de l'unité familiale, du bien-être et du développement social du mineur, de considérations tenant à la sûreté et à la sécurité et de l'avis du mineur en fonction de son âge et de sa maturité » :

Dat, in de 14de Observatie van het Comité voor de rechten van het kind, er ook wordt verwezen naar het belang van het kind als een procedure- en inhoudelijke kwestie en dat hiermee moet rekening gehouden worden in de asielpprocedure (http://www2.ohchr.org/english/bodies/crc/docs/CRC.C.GC.14_fr.pdf);

Dat, op dit vlak, de administratie het hoger belang van het kind had moeten overwegen en dat het bijgevolg opnieuw het algemeen beginsel van voorzichtigheid, behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen) schendt en ook het artikel 22bis en, bovendien, een beslissing maakt die in strijd is tegen het algemene beginsel van het Hof: het hoger belang van het kind;"

In een tweede onderdeel van het middel laat verzoeker gelden wat volgt aangaande het artikel 48/4 van de wet van de vreemdelingenwet:

"(...) Dat het RVV hierover al statueerde dat; "bij de beoordeling of een asielzoeker een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade loopt, of toegang heeft tot bescherming tegen vervolging of ernstige schade in het land van herkomst, wordt er rekening gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land en met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker" (stuk 7)

a) De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker :

Dat, ten eerste, de verzoeker in 2000 Irak heeft verlaten door het teonemende gevaar ten gevolge van het Saddam Hussein-regime ;

Dat hierna hij slechts 7 maanden teruggekeerd is naar Irak, maar oor de rest van de tijd, tot zijn aankomst in België, in verschillende andere landen gewerkt en gewoon heeft ;

Dat 7 maanden op 15 jaar tijd heel weinig is en dat dit dus bewijst dat de verzoeker weinig kennis heeft van zijn geboortegebied zelf en weinig kennissen heeft ginds ;

Dat hij van 2000 tot 2012 in Syrië geleefd heeft, daar getrouwd is en daar vier kinderen heeft gehad ; dat dit dus weergeeft dat hij daar zijn leven en netwerk heeft opgebouwd ; hij heeft daar inderdaad verschillende werkjes gedaan, o.a. een bakkerij opgericht ;

Dat er dus kan beschouwd worden dat hij daar zijn voornamelijke interessen heeft opgebouwd en dat het onmogelijk is om daar terug te keren, gezien het intern gewapend conflict ; dat de CGVS inderdaad op constante wijze syrische vluchtelingen een verblijfsvergunning laat verkrijgen precies om deze redenen ; Dat, inderdaad, de vrouw en de vier kinderen van de verzoeker afkomstig uit Syrië alle vijf een verblijfsvergunning verkregen hebben ;

Dat, toen de verzoeker 7 maanden terugkeerde naar Kerbala, hij zijn vrouw en kinderen niet kon laten overkomen omdat hij sjiiitisch is en zij soennitisch, en dat dit huwelijk van twee godsdiensten niet getolereerd werd door zijn familie ;

Dat dit een obstakel was aan een familie-eenheid in Irak zelf, en dat het dus vaststaat dat als België de verzoeker terug laat keren naar Irak, dat hij niet eens een familie kan opbouwen met zijn vrouw en kinderen ;

Dat hieruit voortkomt dat een vluchtelingsstatus of een subsidiaire bescherming aan de verzoeker gunnen gelijk staat aan het bewaren van de Al Jumaili-cel ;

Dat men al aangetoond heeft dat het feit dat men de kinderen weghoudt van de vader, door middel van een negatieve beslissing en dus een weigering van verblijfsvergunning, een reëel risico op onmenselijke behandeling inhoudt ;

b) De algemene situatie in Irak

Dat de algemene omstandigheden in Irak, maar ook in de stad waar de woonplaats van de verzoekster ligt, niet veilig is voor Meneer (A.J.), ondanks wat de verwerende partij beweert ;

Dat de verzoeker uit Kerbala (Zuid-Irak) komt ;

Dat, inzake de veiligheidssituatie in Zuid-Irak, de motivering van de beslissing van de CGVS als volgt luidt ;

Volledigheidshalve wordt hierbij aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden op Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra, Najaf, Arbil en Suleymaniah, dewelke onder de controle van de Iraakse of Koerdische autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Noord- of Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Missan, Thi-Qar en Ar-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

Dat, ten eerste, er geen rechtstreekse vluchten bestaan vanuit België naar Zuid-Irak, dat dit dus betekent dat de verzoeker eerst met het vliegtuig tot Centraal-Irak zal moeten vliegen en daarna zich via de weg naar Kerbala zal moeten begeven;

Dat de wegen tussen Bagdad en Zuid-Irak, met name Kerbala, onveilig zijn;

Dat, ten tweede, hierbij het CGVS dus bepaalt dat Zuid- en Noord-Irak gemakkelijk bereikbaar zijn via de gecontroleerde luchthavens en zonder Centraal-Irak door te reizen; er wordt niet betwist dat de situatie daar gevaarlijk is;

Dat Kerbala relatief dichtbij Bagdad ligt, in Centraal-Irak; dat er tussen de twee locaties ongeveer 110 km afstand ligt; dat dit, aangezien het heersende en groeiende gevaar in Centraal-Irak niet veel is en dus Kerbala niet echt als deel van Zuid-Irak kan worden gezien;

Dat we ons moeilijk kunnen voorstellen dat de verzoeker niet langs Centraal-Irak zal moeten reizen om zijn woonplaats in Kerbala te bereiken, waarschijnlijk zal hij toekomen op de luchthaven van Bagdad;

Dat de RVV reeds in verschillende arresten heeft bepaald dat de regio in Centraal-Irak gevaarlijk is en dat de CGVS een geschikte en nauwkeurige analyse moet vergen over de eventuele reisalternatieven om Centraal-Irak te vermijden (C.C.E., arrê^t n°135 084 du 16 décembre 2014) ;

Dat, in hetzelfde arrest, de Raad stelt dat « selon l'article 48/5 §3 de la loi du 15 décembre 1980 : « Il n'y a pas lieu d'accorder la protection internationale si, dans une partie du pays d'origine, le demandeur d'asile :

a) n'a pas de crainte fondée de persécution ou ne risque pas réellement de subir des atteintes graves, ou

b) a accès à une protection contre la persécution ou les atteintes graves au sens du §2 ; et qu'il peut voyager en toute sécurité et légalité vers cette partie du pays, et obtenir l'autorisation d'y pénétrer et que l'on peut raisonnablement s'attendre à ce qu'il s'y établisse.

Lorsqu'il est examiné si un demandeur a une crainte fondée d'être persécuté ou risque réellement de subir des atteintes graves, ou s'il a accès à une protection contre les persécutions ou les atteintes graves dans une partie du pays d'origine conformément à l'alinéa 1er, il est tenu compte des conditions générales dans cette partie du pays et de la situation personnelle du demandeur d'asile. »

Si les documents produits par les parties mettent en évidence une situation actuelle de sécurité contrastée selon les régions en Irak – la région centrale du pays étant la plus affectée par la violence –, le Conseil observe que la partie défenderesse, quant à la question de savoir si le requérant peut voyager en toute sécurité et légalité vers la partie du pays où le requérant n'a pas de crainte fondée de persécution ou ne risque pas réellement de subir des atteintes graves, ou a accès à une protection contre la persécution ou les atteintes graves » ne donne aucune précision concrète quant au risque auquel serait exposé le requérant s'il devait effectuer ce voyage depuis le lieu où il serait retourné en Irak par un autre accès que celui de la capitale notoirement située au centre du pays. Partant, le Conseil estime qu'en l'espèce, la question principale demeure celle du risque auquel serait exposé le requérant s'il devait retourner dans sa région d'origine en passant par la région centrale du pays actuellement la plus affectée par la violence» ;

Dat, daarnaast, de Raad ook altijd aandringt op het feit dat er moet worden rekening gehouden met het de risico's van de reis, met andere woorden analyseren of de verzoeker bepaalde risicovolle zones zal

moeten betreden of niet ; de Raad eist hiervoor een complete en nauwkeurige motivatie vanwege de administratie (Rvv, arrest n°144 634 van 30 april 2015) ;

Dat er ook gevaar heerst in de buurt van Kerbala, en dat dat trouwens de oorspronkelijke reden was van het vertrek vanuit Irak naar Syrië van de verzoeker in 2000;

Dat we vaststellen dat de verwerende partij vaag en algemeen blijft in de beschrijving van de gevaren in Irak en dat zij heel algemene formules gebruikt zonder haar beweringen met echt met absolute cijfers te staven;

Dat zij bovendien beweert dat het gevaar geconcentreerd blijft in de grootsteden, maar dat we al hebben aangetoond dat Kerbala uiteindelijk niet zo ver van Bagdad, de hoofdstad, ligt;

Dat, door het algemene karakter van de beschrijving en de verantwoording, men niet weet of de zone rond Kerbala nu echt gevaarlijk is of niet;

Bovendien stelt de verwerende partij dat de het geweld in de regio van Zuid-Irak zich voordoet d.m.v. sporadische terreuraanslagen; Dat het woord 'sporadisch' niet betekent er een volledige afwezigheid is van geweld en dat de regio als zeker kan beschouwd worden;

Dat er dus vastgesteld wordt dat de verzoeker slachtoffer zou kunnen worden van het gevaar veroorzaakt door het intern gewapend conflict in Irak;

Dat het RvV al in een ander arrest had bepaald dat "De commissaris-generaal besluit dan ook in de aanvullende nota dat voor burgers in de zuidelijke provincies Basra, Kerbala, Najaf, Wassit, Qadisiya, Misan, Thi-Qar en al-Muthanna thans geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Verzoekende partij brengt geen elementen bij die deze vaststelling weerlegt. » rrv 7 juli 2014

Dat in casu de verwerende partij ook geen enkel element aanbrengt die de vaststelling van het zogenaamd gevaar staft; dat het niet volstaat om te beweren dat er enkele kleinschalige aanslagen gebeuren in die zone, want dat dit geen garantie vormt dat de verzoeker zal gespaard blijven van dit gevaar, en dat dus de schending van het artikel 3 EVRM actueel blijft;

Dat we dus stellen dat deze beslissing behept is van een schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (gebrek in de motivering);

Hierdoor kunnen we stellen dat er geen mogelijkheid is om precies aan te duiden of de regio veilig kan worden bereikt of niet; dat er eigenlijk bijkomende onderzoeksmaatregelen moeten worden genomen om tot deze constatacie te kunnen komen;

Dat hierdoor de beslissing dient vernietigd te worden;

In dit arrest herinnert het RvV wat de verzoekster aanbracht; "Verzoekster meent dat wanneer de sociaal-economische factoren in Irak bekeken worden, gelinkt aan de toestand van de mensenrechten, er tot de vaststelling gekomen kan worden dat hij zich niet redelijkerwijze in Zuid-Irak kan vestigen, aangezien hij daar in een uiterst schrijnende situatie zal terecht komen. Hij stelt beschouwd te zullen worden als een IDP en wijst erop dat de situatie voor IDP's in Zuid- Irak "allesbehalve" te noemen is. Volgens hem dient ook rekening gehouden te worden met alle omstandigheden, zoals gezondheid en financiële toestand. Verzoekster verwijst naar een reeks artikelen en rapporten. Hij stelt dat de grote hoeveelheid van de opvangmogelijkheden voor IDP's in het zuiden ondermaats zijn, dat er geen goede levensomstandigheden zijn en dat de toegang tot gezondheidszorg extreem laag is; dat het voor talloze IDP's niet mogelijk is om zich te registreren; dat er reeds veel IDP's in Kerbala aanwezig zijn, hetgeen een hoge impact heeft op de sociaal-economische situatie, zeker aangezien hij geen netwerk heeft. Verzoekster wijst erop dat hij verklaarde geen contacten te hebben in Zuid-Irak » (Rvv arrest n° 138 043 van 6 februari 2015) ;

Het RvV beantwoordt dit en statueert ; « Uit het door verzoekster bijgebrachte standpunt van UNHCR van oktober 2014 met betrekking tot terugkeer naar Irak (rechtsplegingsdossier, stuk 11) blijkt evenwel dat UNHCR afraadt om toepassing te maken van een intern vestigingsalternatief voor Iraakse burgers gelet op de groeiende groep IDP's, de humanitaire crisis die hiermee gepaard gaat, alsook de toenemende sektarische spanningen en de beperkingen op de toegang tot bepaalde delen van het grondgebied. In tegenstelling tot verweerder kan aldus aangenomen worden dat UNHCR ook Zuid-Irak onveilig acht.

Te dezen blijkt dat het standpunt van UNHCR, alsook de informatie waarop dit is gebaseerd, van recentere datum is dan de landeninformatie die door verweerder wordt bijgebracht. In acht genomen hetgeen voorafgaat, ontbreekt het de Raad aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen en dient de bestreden beslissing overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet te worden vernietigd » (Rvv arrest n° 138 043 van 6 februari 2015) ;

Dat er in casu inderdaad ook sprake zou kunnen zijn van financiële moeilijkheden, aangezien Meneer (A.J.) financieel zijn familie moet ondersteunen en dat de familie herenigd moet worden om weer een financiële baans te verkrijgen ;

Dat, bovendien, uit het arrest (dat ook zeer recent is) blijkt dat de omstandigheden in Zuid-Irak slecht zijn, omwille van het grote aantal IDP's ;

Dat, moest Kerbala beschouwd worden als toebehorend tot Zuid-Irak, er dus kan gesteld worden dat daar ook de levensomstandigheden slecht zijn en er mogelijkheid tot gevaar heerst ;

Dat, bovendien, dient te worden gemeld dat de verwerende partij zich baseert op een rapport van 25 januari 2015 ;

Dat, echter, uit verschillende artikels vanop sites van regeringen (bv. Frankrijk – <http://www.diplomatie.gouv.fr/fr/conseils-aux-voyageurs/conseils-par-pays/irak-12261/>, <http://travel.state.gov/content/passports/english/alertswarnings/iraq-travel-warning.html>) blijkt dat reizen in de buurt van Bagdad nog altijd afgeraden wordt, op datum 17.05.2015 en 29.04.2015, eide recenter dan het rapport waarop de verwerende partij zich baseert ;

Verder zijn er meerdere artikels, geschreven door Information Centre Asylum and Migration, dat de recente gebeurtenissen weergeven in Bagdad en de hele omliggende zone ; eind april en in de maand mei mei zijn er verschillende auto's ontploft, vele onschuldige burgers vermoord en extreem gewelddadige aanvallen hebben plaatsgevonden (...) Dat dit geen leefomstandigheden zijn voor de verzoeker ;”

2.1.2. Per drager bezorgde verweerder op 6 oktober 2015 een aanvullende nota: “COI Focus, Iraq, Security situation in South Iraq” die gedateerd is op 29 mei 2015. Verweerder stelt dat uit deze informatie blijkt dat er voor burgers uit Zuid-Irak geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Verzoeker voert in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aan. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3.1. Wat betreft de aangevoerde schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven zoals gewaarborgd door artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, wijst verweerder er terecht op dat de inbreuk op het gezinsleven *in casu* niet dienstig wordt aangevoerd. In de beslissing van de commissaris-generaal wordt immers uitsluitend uitspraak gedaan over de erkenning van de vluchtelingenstatus (artikel 48/3 van de vreemdelingenwet) en het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus (artikel

48/4 van vreemdelingenwet). De bestreden beslissing strekt er op geen enkele wijze toe een inmenging in verzoekers gezinsleven uit te maken, laat staan dat deze inmenging ongeoorloofd of disproportioneel zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen doet in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel, noch over burgerlijke rechten. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet dienstig aangevoerd.

De bestreden beslissing bevat bovendien geen verwijderingsmaatregel. De bestreden beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, noch heeft de bestreden beslissing tot gevolg dat verzoeker definitief van zijn partner wordt gescheiden. Verzoeker maakt met zijn betoog in het verzoekschrift de schending van artikel 22 van de Grondwet, artikel 8 van het EVRM en artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie dan ook niet aannemelijk.

2.2.3.2. Waar verzoeker verder aanhaalt dat het Commissariaat-generaal op geen enkel moment rekening houdt met het belang van hun vier kinderen, die ook de gevolgen zullen dragen van deze negatieve beslissing in zijn hoofde, blijkt uit het niet bestreden feitenrelaas dat de echtgenote van verzoeker in september 2014, samen met de kinderen naar Turkije, vluchtte en ze, samen met de kinderen, op 15 januari 2015 in België aankwam. Op 11 maart 2015 werd de echtgenote van verzoeker erkend als vluchteling door verweerder.

Tevens blijkt dat de vluchtelingenstatus van de jonge kinderen van de echtgenote van verzoeker werd erkend. Tijdens het gehoor op het CGVS verklaarde de advocaat van verzoeker dienaangaande: *“Meneer is getrouwd met een Syrische vrouw die erkend is zoals hun vier kinderen (...)”* (cf. gehoor, nr.104). In het verzoekschrift (p.7) stelt verzoeker: *“Dat in september 2014 zijn echtgenote en haar vier kinderen gevlucht zijn uit Syrië; zij zijn in België toegekomen en werden erkend als vluchteling, op 11 maart 2015”*.

Er dient overigens te worden vastgesteld dat verzoeker zijn beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet (mede) in naam van zijn kinderen, wier rechten hij geschonden acht, heeft ingesteld.

Verzoeker voert aldus de schending van artikel 22bis van de Belgische Grondwet niet dienstig aan.

2.2.4. Verzoeker voert geen argumentatie inzake 48/3 van de vreemdelingenwet.

Het blijkt dat verzoeker nooit persoonlijke problemen heeft gekend, noch in Irak noch in Syrië. Hij vluchtte in 2000 uit Irak omwille van de algemene moeilijke situatie en in 2012 uit Syrië omwille van de algemene onveilige situatie als gevolg van de burgeroorlog. Verzoeker is in 2015 naar België gekomen om hier zijn echtgenote en vier kinderen te komen vervoegen. Deze elementen zijn onvoldoende om gewag te maken van een persoonsgerichte vrees voor vervolging overeenkomstig de Conventie van Genève.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoeker is afkomstig van Kerbala (Zuid-Irak). Hij wijst er op dat tussen 2000 en 2007 in Syrië heeft geleefd. Verzoeker voert aan dat de algemene omstandigheden in Irak, maar ook in de stad waar zijn woonplaats ligt, niet veilig zijn voor hem. Bovendien wijst verzoeker erop dat er geen rechtstreekse vluchten bestaan vanuit België naar Zuid-Irak, dat dit dus betekent dat verzoeker in geval van terugkeer naar Irak waarschijnlijk zal toekomen op de luchthaven van Bagdad waarna hij zich via de weg naar Kerbala zal moeten begeven, en dat de wegen tussen Bagdad en Zuid-Irak, met name Kerbala, onveilig zijn.

Verweerder repliceert terecht dat uit de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Zuid-Irak – waarbij de “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening werd genomen – weliswaar enerzijds blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat de toename in geweld- en terreurdaden geconcentreerd is in een aantal Centraal-Iraakse provincies, waarbij vooral de Iraakse grootsteden worden getroffen. Daarenboven blijkt dat het grondoffensief dat de Islamitische Staat (IS) sinds juni 2014 in Irak voert hoofdzakelijk gesitueerd is in

Centraal-Irak. De overwegend sjiitische Zuid-Iraakse provincies Najaf, Kerbala, Basra, Wassit, Qadisiya, Thi-Qar, Missan en al-Muthanna bleven gespaard van directe confrontaties tussen het Iraakse leger en IS. Het geweld in deze regio beperkt zich hoofdzakelijk tot sporadische terreuraanslagen. Daarnaast neemt het geweld in Zuid-Irak de vorm aan van doelgerichte moorden en ontvoeringen, en sektarisch gemotiveerde wraakacties waarbij leden van politieke partijen, religieuze en tribale leiders, en overheidspersoneel worden gevisieerd. Uit de evaluatie van de veiligheidssituatie in Irak blijkt voorts dat het geweldsniveau, de impact van het terreurgeweld, en de gevolgen van het offensief dat IS sinds juni 2014 voert regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak.

Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Irak, dient *in casu* de veiligheidssituatie in Kerbala te worden beoordeeld. In de periode 2013-2014 werden in de heilige stad Kerbala een beperkt aantal aanslagen op sjiitische doelwitten gepleegd. Het aantal burgerslachtoffers hierbij bleef beperkt. De veiligheidsmaatregelen in Kerbala werden in de loop van 2013 en 2014 herhaaldelijk opgedreven en het Iraakse leger werd er door vrijwilligers versterkt. Er vonden in de regio evenwel geen grootschalige confrontaties plaats tussen militanten van IS en het Iraakse leger. Aanslagen in de provincie Kerbala zijn uitzonderlijk en zijn doorgaans kleinschalig.

Waar verzoeker aanhaalt dat er geen rechtstreekse vluchten bestaan vanuit België naar Zuid-Irak, dat dit dus betekent dat verzoeker eerst met het vliegtuig tot Centraal-Irak zal moeten vliegen, daarna zich via de weg naar Kerbala zal moeten begeven, dat de wegen tussen Bagdad en Zuid-Irak, met name Kerbala, onveilig zijn, dat hij in geval van terugkeer naar Irak waarschijnlijk zal toekomen op de luchthaven van Bagdad, wijst verweerder terecht op de informatie vervat in de COI Focus "Irak. De bereikbaarheid van de zuidelijke provincies via internationaal luchtverkeer en via intern wegverkeer", d.d. 13 februari 2015. Hieruit blijkt ontegensprekelijk dat Irak naast Baghdad International Airport over internationale luchthavens beschikt in onder meer Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn, zodat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Personen die naar Irak wensen terug te keren, kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen. Uit dezelfde informatie blijkt dat op Al Najaf International Airport op regelmatige basis rechtstreekse vluchten uit een resem internationale bestemmingen vliegen. Op Basra International Airport landen op regelmatige basis rechtstreekse vluchten uit een resem internationale bestemmingen. Ondanks de opmars van IS in Centraal-Irak bleven de internationale luchthavens van Bagdad, Basra en Najaf geopend en zijn binnenlandse vluchten tussen deze luchthavens beschikbaar. Uit de reeds aan het administratieve dossier toegevoegde informatie blijkt aldus dat anno 2015 het Iraakse zuiden bereikbaar blijft voor internationaal luchtverkeer via de luchthavens van Basra en Najaf, dat het binnenlands verkeer in het Iraakse zuiden wordt bemoeilijkt door de sporadische aanslagen die in de regio plaatsvinden en door de bijbehorende veiligheidsmaatregelen, dat de omvang van het geweld in de Zuid-Iraakse provincies echter significant lager is dan het geweld in de Centraal-Iraakse provincies en dat het binnenlands wegverkeer in Zuid-Irak er niet fundamenteel door verstoord wordt.

Waar verzoeker verwijst naar reisadviezen moet worden vastgesteld dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoeker die wel deze nationaliteit bezit en van deze regio afkomstig is. De reisadviezen waarnaar verzoeker verwijst, zijn irrelevant daar ze niet slaan op verzoekers concrete situatie, doch slechts een algemene strekking hebben en bedoeld zijn om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Wat de overige door verzoekende partij aangebrachte artikels betreft, geschreven door Information Centre Asylum and Migration, welke de recente gebeurtenissen weergeven in Bagdad en de hele omliggende zone en waaruit blijkt dat eind april en in de maand mei er verschillende auto's ontploft, vele onschuldige burgers vermoord zijn en extreem gewelddadige aanvallen hebben plaatsgevonden, is verweerder terecht van mening dat deze geen afbreuk doen aan de vaststellingen in de bestreden beslissing en de door de commissaris-generaal aan het administratief dossier toegevoegde informatie daar deze betrekking hebben op gebeurtenissen in Mosul en Bagdad, meer bepaald Centraal-Irak en verzoeker afkomstig is uit Kerbala, zodat *in casu* de veiligheidssituatie in Zuid-Irak beoordeeld werd.

Waar verzoeker verder aanhaalt dat hij in geval van terugkeer naar Irak te kampen zou hebben met financiële moeilijkheden, dat hij verwijst naar een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

waaruit blijkt dat de omstandigheden in Zuid-Irak slecht zijn omwille van het grote aantal IDP en benadrukt dat moest Kerbala beschouwd worden als toebehorend tot Zuid-Irak daar de levensomstandigheden slecht zijn en er mogelijkheid tot gevaar heerst, blijkt uit verzoekers relaas dat hij na zijn terugkeer naar Irak in 2012 bij zijn familie in Kerbala verbleef en dit tot zijn vertrek in maart 2013. Voorts toont verzoeker niet aan dat hij als gezonde volwassen man, die een gedegen opleiding heeft genoten en die over verschillende werkervaringen beschikt niet in staat zou zijn bij een terugkeer naar Irak in zijn levensonderhoud en dat van zijn gezin te voorzien.

Waar verzoeker wijst op de slechte levensomstandigheden in Zuid-Irak omwille van het grote aantal IDP's, merkt verweerder terecht op dat socio-economische overwegingen in asielzaken slechts relevant zijn in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een mensonterende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Die mensonterende behandeling moet daarenboven *in concreto* aangetoond worden, *quod non in casu*. Waar verzoeker voorts citeert uit een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV 138 043 van 6 februari 2015), benadrukt verweerder partij nogmaals terecht dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat er *in casu* reeds rekening werd gehouden met het advies van UNHCR van oktober 2014 "UNHCR position on returns to Iraq".

Voormeld verweer van verweerder, zoals blijkt uit de nota van 16 juli 2015, blijft gelden ingevolge de inhoud van de aanvullende nota van 6 oktober 2015. Verweerder voert ter terechtzitting geen gegevens aan die afbreuk kunnen doen aan het gestelde in de aanvullende nota van 6 oktober 2015.

Omwille van hogervermelde vaststellingen blijkt dat er voor burgers afkomstig uit Kerbala, de regio van herkomst van verzoeker, actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Zuid-Irak aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c van de vreemdelingenwet.

Gelet op het hoger vastgestelde toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS